

Lov Nr. 318 af 23. December 1924 om Indskrænkning i Adgangen til at anvende Pap og Kunstlæder i Skotøj udfærdigede Bekendtgørelser, altid at indhente en Erklæring fra Skotøjsudvalget, forinden der træffes Bestemmelse om, hvorvidt der skal rejses Tiltale i Sagen eller forelægges Sigtende en Bøde, eller Sagen skal henlægges.

For Udvalget er hidtil kun anmeldt ét Tilfælde af Overtrædelse af denne Mærkningspligt, hvilket Tilfælde paa nærværende Tidspunkt endnu ikke er afgjort.

Med Hensyn til Udvalgets foranstaaende Udkast til Lov om Indskrænkning i Adgangen til at anvende Pap og Kunstlæder i Skotøj, hvilket Udkast er foranlediget ved, at den nuværende Ordning som tidligere anført udløber den 1. Maj d. A., skal man anføre:

I Overensstemmelse med det saavel i Folketing som i Landsting ved Lovens sidste Forlængelse udtalte Ønske om, at der foretoges en Undersøgelse navnlig af, hvorvidt der i Stedet for mere almindelige Forbudsbestemmelser i Loven maatte være Mulighed for at paabyde en Mærkning af det Fodtøj, hvori Pap og Kunstlæder er anvendt, som tydeligt angiver det anvendte Materiale, har man drøftet et hertil sigtende Forslag, gaaende ud paa, at f. Eks. Fodtøj, indeholdende Pap, blev mærket med det tilsvarende Ord, og at Fodtøj, hvori fandtes Kunstlæder, Kunstlæderpap eller kemisk tilberedt Fiberpap blev mærket med Ordet „Sekunda“. Alt andet Fodtøj skulde derefter mærkes enten med Ordet „Læder“ eller med lignende Kvalitetsbetegnelse eller ogsaa helt fritages for Mærkning. Hvorvel en saadan Mærkning maaske i nogen Grad vilde lette Toldvæsenet Arbejdet ved Indklareringen af Skotøj, har man indenfor Udvalget dog ikke ment at kunne anbefale denne. For Kontrollens Skyld vilde det saaledes være nødvendigt at opretholde den nu anvendte Mærkning med Fabrikants, Grossists eller Importørs Firmanavn, Hjemsted eller med den ham tildelte Kendingsbetegnelse. Hertil kommer, at det vil være forbunden med betydelige Vanskeligheder i det enkelte Tilfælde at afgøre, hvilken af de anførte Kvalitetsbetegnelser, der vil være at anvende, da der i saa godt som alt Fodtøj i mer eller mindre Udstrækning anvendes forskelligartet Materiale. I hvert Fald vilde det være nødvendigt detailleret at angive hvilke Materialer, der enten maatte eller ikke maatte anvendes i Skotøj, uden at man dog derved havde Sikkerhed for, at nye Tilfælde ikke hurtigt vilde opstaa, som ikke kunde henføres under de givne Regler.

Afgørende Betydning for Udvalget har tillige den Omstændighed haft, at den nuværende Ordning, der saa godt som uændret har været praktiseret siden 1921, dels er kendt af Forbrugerne samt den indenlandske Skotøjsindustri og -handel, dels ogsaa er kendt af de udenlandske Fabrikanter og efterkommes af disse med Hensyn til Leverancer her til Landet. Det vilde derfor efter Udvalgets Formening være i høj Grad betænkeligt at gennemføre en anden Mærkning. Hertil kommer de Vanskeligheder, der vilde opstaa i Overgangsperioden.

Selv om den nuværende Ordning paafører saavel Skotøjsfabrikationen som Skotøjshandelen Vanskeligheder i Udøvelsen af Næringen, er man dog tilbøjelig til at mene, at disse Besværligheder ikke har afgørende Betydning overfor den Fordel, der ydes Forbrugerne ved at sikre dem imod, at der fabrikeres, indføres og forhandles Skotøj af daarlig Kvalitet eller uegnet til Anvendelse i vort Klima.

Under Hensyn hertil samt til, at det fremdeles vil kunne befrygtes, at en udenlandsk Skotøjsindustri i et givet Øjeblik her til Landet vil søge indført betydelige Mængder af Skotøj indeholdende Pap og Kunstlæder, der fremdeles i stor Udstrækning anvendes i den udenlandske Produktion, har Udvalget enstemmigt ment at burde anbefale, at den nuværende Ordning søges forlænget, idet der dog med Hensyn til Lovens Varighed har været nogen Meningsforskel, hvorfor nærmere redegøres nedenfor ved Bemærkningerne til Udkastets § 7.

Med Hensyn til Udkastets enkelte Bestemmelser skal anføres: